

pokud byly nabyvatelům uloženy závazky nebo omezení co do pachtu, zcizení a zavazení, takže v té příčině platí nyní na místě nich zákon. Nezměněna zůstala jen konečná rozhodnutí, dohody a rozhodnutí o svolení, pokud ukládala nabyvatelům jiné závazky a omezení, než co do pachtu, zcizení a zavazení, avšak i ta jen, pokud zákon nestanoví jinak. Jinak stanoví zákon na př. ve příčině patronátu, ohledně závazku podrobiti svobodný majetek scelovacímu řízení a stran povinnosti obhospodařovati přidělený pozemek sám s rodinou (odst. 2 a 3 § 5). Jsou tím po případě dotčena nabytá práva, ale s tím zákon, jak lze souditi ze zprávy rozpočtového výboru senátu (tisk 462), počítal. Podle důvodových zpráv (tisk 898, 1105, 462) bylo snahou Malého přidělového zákona uvolniti pokud lze přidělce v jeho disposičním právu s přidělem, této snaze bylo vyhověno ustanovením §§ 1, 2 odst. 4, 3, 5 a 6, avšak, co se týče omezení uvedených v odst. 1 § 2, v tom směru zákon novou úpravou právo nakládati s přiděleným pozemkem neuvolnil. K vůli úplnosti se dodává, že za účinnosti Malého přidělového zákona č. 93/31 nesejde, co se týče nutnosti svolení Státního pozemkového úřadu ke zcizení, propachtování nebo zatížení přidělového pozemku a co se týče neplatnosti smluv bez onoho svolení uzavřených na tom, zdali omezení v § 2 Malého přidělového zákona uvedená jsou v pozemkové knize vůbec nebo jen některá z nich zapsána nebo nikoli. Nejde totiž o omezení po rozumu § 23 příd. zákona čís. 81/20 v tom kterém případě rozhodnutím Státního pozemkového úřadu stanovená, nýbrž o omezení zákonem uložená a pozemek ze zákona i bez zápisu do pozemkové knihy postihující. Důvěra v knihy veřejné, pokud jde o ona omezení, je vyloučena. Z těchto důvodů dospěl plenární senát k právní větě vpředu uvedené.

Čís. 12917.

Nejen opožděně podaná, nýbrž i nepřipustná dovolání mají býti soudem prvé stolice odmítnuta; neučiní-li tak procesní soud, není vyloučeno, by tak neučinil odvolací soud.

Třebas odvolací soud, zrušivší částečně rozsudek prvního soudu a uloživší prvnímu soudu další jednání, nevyřkl, že se v tomto směru usnesl, nýbrž rozhodl i v této části formou rozsudku, lze takovému vpravdě usnesení odporovati jen za předpokladů § 519 čís. 1—3 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, R I 941/33.)

Soud druhé stolice odmítl dovolání jako nepřipustné. Důvody: Pokud rozsudek prvního soudu byl zdejší rozsudkem pro neúplnost řízení zrušen ohledně nároků nemanželské matky, jde vlastně o zrušovací usnesení podle § 496 c. ř. s. pojaté do rozsudku a přípustným opravným prostředkem byl by jen dovolací rekurs, to však jen tehdy, kdyby zároveň bylo v usnesení tom vyřčeno, že řízení v první stolici má býti započato teprve, až toto usnesení nabude právní moci (§ 519, čís. 3 c. ř. s.). Této doložky však ve zdejší shora uvedeném

rozhodnutí není, pročť jest nepřipustným dovolací rekurs a tím spíše ovšem dovolání. Proto bylo dovolání — které se tu jeví dovolacím rekurssem — odmítnuto jako nepřipustné, když se tak nestalo již prvním soudem (§§ 523, 507 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatele, že odvolací soud nebyl oprávněn odmítnouti dovolání, pokud bylo nepřipustné. Právě z doslovu § 507 c. ř. s. jest viděti, že nejen opožděně podaná, nýbrž i nepřipustná dovolání mají býti soudem první stolice odmítnuta; neučiní-li tak procesní soud, není vyloučeno, aby tak neučinil odvolací soud, ježto k otázce přípustnosti dovolání je přihlížeti z úřadu. To vyplývá i z úvahy, že by jinak podle názoru stěžovatele byl dovolací soud povinen vyřizovati i nepřipustná dovolání, kdyby o včasnosti a o přípustnosti dovolání rozhodovaly jen soudy své stolice (rozh. čís. 4424 a 8707 sb. n. s.). Poukaz stěžovatelův k vysvětlivkám ministerstva spravedlnosti k § 507 c. ř. s. je nepřipadný, neboť jest tam řeč jen o opožděné dovolací o d p o v ě d í. V odstavci B 2 rozsudku ze dne 3. května 1933, zrušil odvolací soud částečně rozsudek prvního soudu a uložil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl (§ 496 čís. 3 c. ř. s.). Vrácení rozepře procesnímu soudu první stolice podle § 496 c. ř. s. může se státi jen usnesením (§ 499 první odstavec c. ř. s.). Odvolací soud sice nevyřkl, že ve směru tom »se usnesl«, nýbrž rozhodl i v této části formou rozsudku — než přes to tato část rozhodnutí zůstává v podstatě u s n e s e n í m odvolacího soudu, jak jest v napadeném usnesení správně uvedeno. Kdyby proti usnesení tomu byl přípustný opravný prostředek, bylo by lze ovšem vzhledem k pochybení ve formě rozhodnutí přizpůsobiti opravný prostředek chybné formě rozhodnutí (plenární rozhodnutí čís. 1309 sb. n. s.). Nebylo tedy chybou, že žalovaný odporoval zrušovací části odvolacího rozsudku v d o v o l a c í m s p í s u. Ale tím se nic nezměnilo na podstatě věci, podle níž zrušovací část rozsudkového nálezu byla podle § 499 první odstavec c. ř. s. zrušovacím u s n e s e n í m. Takovému usnesení, vydanému odvolacím soudem za odvolacího řízení, lze odporovati jen za předpokladů v § 519 čís. 1—3 uvedených; že by tu byl některý z těchto předpokladů, zejména výhrada pravomoci podle čís. 3., stěžovatel ani netvrdí.

Čís. 12918.

Dlužník, jenž provozuje obchodní zahradnictví, není zemědělcem ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, R I 978/33.)

Dlužníci, majitelé zahradnictví, navrhli, by byly podle zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n. odloženy výkony prodeje (dražeb) movitostí i nemovitostí. S o u d p r v é s t o l i c e odklad povolil, r e -